

6. 5. SPOLOČENSTVO

Cieľ: vzbudiť v birmovancoch túžbu stretávať sa aj po birmovke

Božie slovo

A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky - Ducha pravdy.“ (Jn 15,16-17)

„...vo mne je Otec a ja v Otcovi“ (Jn 10,30)

„Vtedy sa vrátili do Jeruzalema z hory, ktorá sa volá Olivová a je blízko Jeruzalema, vzdialená toľko, koľko je dovolené prejsť v sobotu. Keď ta prišli, vystúpili do hornej siene, kde sa zdržiavali Peter a Ján, Jakub a Ondrej, Filip a Tomáš, Bartolomej a Matúš, Jakub Alfejov, Šimon Horlivec a Júda Jakubov. Títo všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi.“ (Sk 1,12-14)

„Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli. I zjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili, a na každom z nich spočinul jeden. Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi; ako im Duch dával hovoriť.“ (Sk 2,1-4)

„Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení.“ (Sk 2,42-47)

„V mnohých takýchto podobenstvách im hlásal slovo podľa toho, ako boli schopní počúvať. Bez podobenstva im ani nehovoril. Ale svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil.“ (Mk 4,33-34)

„Milovaní, keď nás Boh tak miluje, aj my sme povinní milovať jeden druhého.“ (1Jn 4,11)

„Aké je dobré a milé, keď bratia žijú pospolu.“ (Ž 133,1)

„Zvolal svojich dvanástich učeníkov a dal im moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali a uzdravovali každý neuh a každú chorobu. A toto sú mená dvanástich apoštolov: prvý Šimon, zvaný Peter, a jeho brat Ondrej, Jakub Zebedejov a jeho brat Ján, Filip a Bartolomej, Tomáš a mýtnik Matúš, Jakub Alfejov a Tadeáš, Šimon Kananejský a Judáš Išariotský, ktorý ho potom zradil.“ (Mt 10,1-4)

„Tu pristúpili Dvanásti a povedali mu: „Rozpusť zástup, nech sa rozídu do okolitých dedín a osád pohľadať si nocľah a jedlo, lebo tu sme na pustom mieste.“ On im povedal: „Vy im dajte jesť!“ Oni vraveli: „Nemáme viac ako päť chlebov a dve ryby; ibaže by sme šli a nakúpili jedlo pre celý tento zástup.“ Bolo tam asi päťtisíc mužov. Ale on povedal svojim učeníkom: „Usadte ich v skupinách asi po päťdesiat!“ 15 Urobili to a všetkých usadili. 16 Potom vzal päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu dobrorečil nad nimi, lámal ich a dával svojim učeníkom, aby ich predkladali zástupu. I jedli všetci sa nasýtili, ba ešte sa nazbieralo dvanásť košov odrobín, čo po nich zostali.“ (Lk 9,12-17)

„Potom z Atén odišiel a prišiel do Korintu. Tam našiel Žida menom Akvilu rodom Pontána, ktorý nedávno prišiel z Itálie, i jeho manželku Priscillu, lebo Klaudius nariadil, že všetci Židia musia opustiť Rím. Pripojil sa k nim, a pretože mal to isté remeslo, zostal u nich a pracoval; boli výrobcami stanov. Každú sobotu hovoril v synagóge a presviedčal Židov i Grékov. Keď prišli z Macedónska Silas a Timotej, Pavol sa celkom venoval slovu a dosvedčoval Židom, že Ježiš je Mesiáš. Ale keď mu protirečili a rúhali sa, otriasol si odev a povedal im: "Vaša krv na vašu hlavu! Ja som čistý. Odteraz pôjdem k pohanom." Odišiel odtiaľ a vošiel do domu istého človeka, čo si ctí Boha, menom Títa Justa; jeho dom bol spojený so synagógou. A predstavený synagógy Krispus uveril Pánovi s celým svojim domom; aj mnohí Korintania, ktorí počúvali, uverili a dali sa pokrstiť.“ (Sk 18,1-8)

„Bolo pred veľkonočnými sviatkami. Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi. A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti. Pri večeri, keď už diabol vnukol Judášovi, synovi Šimona Išariotského, aby ho zradil, Ježiš vo vedomí, že mu Otec dal do rúk všetko a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, vstal od stola, zbliekol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa. Potom nalial vody do umývadla a začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol prepásaný. Tak prišiel k Šimonovi Petrovi. On mu povedal: „Pane, ty mi chceš umývať nohy?“ Ježiš mu odpovedal: „Teraz ešte nechápeš, čo robím, ale neskôr pochopíš.“ Peter mu povedal: „Nikdy mi nebudeš umývať nohy!“ Ježiš mu odpovedal: „Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou.“ Šimon Peter mu vrazil: „Pane, tak potom nielen nohy, ale aj ruky a hlavu!“ Ježiš mu na to: „Kto sa okúpala, potrebuje si umyť už len nohy a je celý čistý. A vy ste čistí, ale nie všetci.“ Vedel totiž, kto ho zradí, - preto povedal: „Nie všetci ste čistí.“ Keď im umyl nohy a obliekol si odev, znova si sadol k stolu a povedal im: „Chápete, čo som vám urobil? Vy ma oslovujete: „Učiteľ“ a: „Pane“ a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám. Veru, veru, hovorím vám: Sluha nie je väčší ako jeho pán, ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal. Keď to viete, ste blahoslavení, ak podľa toho aj konáte. Nehovorím o vás všetkých. Ja viem, koho som si vyvolil, ale má sa splniť Písmo: „Ten, ktorý je môj chlieb, zdvihol proti mne päť.“ Hovorím vám to už teraz, skôr, ako sa to stane, aby ste uverili, keď sa to stane, že Ja Som. Veru, veru, hovorím vám: Kto prijíma toho, koho ja pošlem, mňa prijíma. A kto prijíma mňa, prijíma toho, ktorý ma poslal.“ (Jn 13,1-20)

Iné pramene

Drahí mladí – „Duch Svätý nás chce povzbudiť, aby sme vyšli zo seba, s láskou objali druhých a hľadali ich dobro. Preto je lepšie prežívať vieru spoločne a vyjadrovať lásku v spoločnom živote, deliac sa tak s ostatnými mladými o lásku, čas, vieru a starosti. Pretože, spoločne ide všetko ľahšie.“ (CHV 164)

Spoločenstvo lásky. V spoločenstve svätých „nik z nás .. nežije pre seba a nik pre seba neumiera“ (Rim 14,7). „Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu sním všetky údy, a ak vychvaľujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy. Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy“ (1Kor 12,26-27). Láska „nie je sebecká“ (1Kor 13,5). Aj ten najmenší z našich skutkov, ak ho vykonáme z lásky, je na osoh všetkým v tejto solidarite so všetkými ľuďmi, živými či mŕtvymi, ktorá sa zakladá na spoločenstve svätých. Každý hriech tomuto spoločenstvu škodí. (KKC 953)

Kresťanské spoločenstvo je historickým uskutočnením daru komúnie, ktorá je ovocím Ducha Svätého. (VDK 253)

Kresťanské spoločenstvo je počiatkom, miestom a cieľom katechézy. Je to vždy kresťanské spoločenstvo, kde sa začína ohlasovanie evanjelia, ktoré pozýva mužov a ženy obrátiť sa a

nasledovať Krista. A je to znovu toto spoločenstvo, ktoré prijíma tých, čo chcú poznať Pána a usilovať sa o nový život. (VDK 254)

Rodina sa definuje ako „domáca cirkev“ , je „prostredie, v ktorom sa evanjelium uplatňuje a z ktorého vyžaruje“ (VDK 255).

Malé spoločenstvá sú znakom vitality Cirkvi. Kristovi učeníci sa tu zhromažďujú, aby tu pozorne počúvali božie slovo a usilovali sa o bratskejšie vzťahy, aby vo svojom živote slávil kresťanské tajomstvá a aby na seba vzali záväzok formovať spoločnosť. ... Aby bolo autentické „každé spoločenstvo ... musí žiť v jednote s miestnou a všeobecnou Cirkvou, v úprimnom spoločenstve s pastiermi a Učiteľským úradom. Pritom sa snaží misionársky pôsobiť a vyhýbať sa každému ideologickému uzavretiu sa. (VDK 263)

Farnosť nie je zastaraná štruktúra. Je to spoločenstvo spoločenstiev, svätyňa, do ktorej sa chodia napiť vysmädnutí, aby vládali pokračovať v ceste“ (EG 28)

Malé základňové spoločenstvá sú semeniskom evanjelizácie. Slúžia väčším spoločenstvám, najmä jednotlivým miestnym Cirkvám, sú nádejou všeobecnej Cirkvi. (porov EN 58)

Malé spoločenstvo vytvára priestor pre novú evanjelizáciu – znovuobnovenie vzťahu s Kristom, zameriava sa nielen na jednotlivcov, ale na celé časti obyvateľstva v ich rozličných situáciách, prostrediach a kultúrach. (porov CHL 34)

Srdcom každého spoločenstva má byť Božie Slovo. Lebo “Kristove slová obsahujú Božie tajomstvá, jeho úmysly a prisľúbenia, a preto sú schopné premeniť srdce človeka a jeho osud.” (EN 11)

Známy výrok o životnej praxi kresťanov v prvotnej cirkvi hneď na začiatku prvého tisícročia kresťanstva:

„Pozrite, ako sa milujú. Pozrite, ako sú jeden za druhého ochotní umrieť, kým tamtí sú ochotní skôr jeden druhého zabiť.“ (Tertulián, Apologeticus 39, 7 (CCL 1, 151))

„Kresťania sa nelíšia od ostatných ľudí ani krajom ani rečou ani spôsobom života. Lebo neobývajú vlastné mestá, nepoužívajú nijakú osobitú reč, ani nežijú nejakým nápadným životom. Toto učenie nevyňašili oni dajakým rozumovaním alebo úsilím bádateľov ľudí, ani nehája ľudskú náuku, ako niektorí.

Obývajú aj grécke aj barbarské mestá, podľa toho, ako komu určil osud. V obliekaní a strave, ako aj v ostatných oblastiach života sa držia domorodých obyčají, no ukazujú obdivuhodný, ba podľa všeobecnej mienky až neveriteľný životný postoj. Bývajú vo svojej vlasti, ale ako cudzinci. Všetko majú s ostatnými spoločné ako občania, a všetko znášajú ako prišielci. Každá cudzia krajina je ich vlasťou, a každá vlasť cudzinou. Ženia sa ako ostatní a plodia deti, ale nemlúvňatá neodhadzujú. Stôl majú spoločný, ale lôžko nie.

Sú v tele, ale nežijú podľa tela. Bývajú na zemi, ale svoj domov majú v nebi. Vydané zákony poslúchajú, a svojím životom prevyšujú zákony. Všetkých majú radi, a všetci ich prenasledujú. Nepoznajú ich, a predsa ich odsudzujú. Zabíjajú ich, a oni ožívajú. Sú žobrákmi, a predsa mnohých obohacujú. Všetko im chýba, a pritom všetkým oplývajú. Potupujú ich, a v potupe získavajú slávu. Kazia im povesť, a vydáva sa svedectvo o ich spravodlivosti. Nadávajú im, a oni žehnajú. Urážajú ich, a požívajú úctu. Hoci robia dobro, trestajú ich ako zločincov. Keď sú trestaní, radujú sa, akoby ožívali. Židia proti nim vedú vojnu ako proti cudzincom a pohania ich prenasledujú. Ale tí, čo ich nenávidia, nevedia povedať príčinu svojho nepriateľstva.

Jedným slovom: Čím je duša v tele, tým sú kresťania vo svete. Duša je rozptýlená po všetkých údoch tela, kresťania po mestách sveta. Duša býva v tele, ale nie je z tela; aj kresťania bývajú vo svete, ale nie sú zo sveta. Neviditeľná duša je uzavretá vo viditeľnom tele; aj kresťanov vidieť vo svete, ale ich nábožnosť je neviditeľná. Telo nenávidí dušu a

bojuje proti nej, hoci mu ona nekrivdí tým, že mu bráni oddávať sa pôžitkom; aj svet nenávidí kresťanov, hoci mu nerobia krivdu, len preto, že sa stavajú proti rozkošiam.

Duša miluje telo, hoci ju ono i jeho údy nenávidia; aj kresťania milujú tých, čo ich nenávidia. Duša je uzavretá v tele, ale ona udržiava telo; aj kresťanov drží svet ako vo väzení, no oni udržujú svet. Nesmrteľná duša prebýva v smrteľnom stánku; aj kresťania putujú uprostred porušiteľných vecí, ale očakávajú nebeskú neporušiteľnosť. Duša sa krotením v jedle a pití stáva lepšou; aj kresťania vystavení mukám deň čo deň vzrastajú počtom. Boh ich postavil na také význačné miesto, ktoré nesmú opustiť.“ (List Diognetovi)

Podnety na prehĺbenie témy

- potreba spoločenstva pre integrálny rozvoj človeka
- Najsvätejšia Trojica ako spoločenstvo
- prvé kresťanské spoločenstvo a jeho život
- spoločenstvo lásky – communio (v materiáloch k téme)
- kresťanské spoločenstvo ako znamenie Božej prítomnosti vo svete (KKC 854)
- rodina a manželstvo – ako spoločenstvo
- farnosť ako spoločenstvo, „svätyňa, do ktorej sa chodia napiť vysmädnutí“ (EG 28)
- rehoľné spoločenstvo
- Cirkev ako spoločenstvo – pozemské, nebeské
- malé spoločenstvo – jeho prednosti
- znaky spoločenstva – pravidelnosť, Božie slovo, atmosféra dôvery, otvorenosť pre rast, zdieľanie, modlitba

Podnety k spoločnému zdieľaniu v skupinke

- túži človek po spoločenstve? Prečo? Prečo je prirodzené patriť do nejakého spoločenstva? A čo ty? Ako je to u teba? Do akého spoločenstva patriš? Aké vyznáva hodnoty?
- aké spoločenstvá poznáš?
- aké spoločenstvá fungujú v tvojej farnosti?
- spoločenstvo = spoločenstvo lásky – priestor pre prijímanie aj dávanie. Sme zvyknutí viac prijímať ako dávať. Vytráca sa rozmer sebadarujúcej lásky a spoločenstvu hrozí zánik. Čo si o tom myslíš?
- spoločenstvo ako partia a kresťanské spoločenstvo. Vidíš v tom rozdiel? Aký? (CHV 164)
- aké výhody má malé spoločenstvo?
- akú úlohu má spoločenstvo? V čom ti môže byť prínosom?
- čo môžeš dať ty spoločenstvu?
- je toto tvoje birmovanecké stretko spoločenstvom? V čom áno a čo mu chýba? Vedel by si si predstaviť pokračovanie života v spoločenstve aj po birmovke?
- akú úlohu má kresťanské spoločenstvo v optike tvojej spásy? Môžeš sa spasit' sám?
- dobro spoločenstva je viac ako tvoje dobro. Toto sa vyplatí brať do úvahy, keď si si nie istý, či tvoje rozhodnutie, ktoré robíš je správne. (Např. nechce sa ti ísť na stretko z pohodlnosti. Ale spoločenstvo aj Boh ťa čakajú. Je potrebné ísť, pretože tvoja prítomnosť môže druhých povzbudiť ako aj druhí môžu priniesť povzbudenie do tvojho života.) Ako to vnímaš?
- môže spoločenstvo aj uškodiť? Ako?
- spoločne pouvažujte nad Božím slovom Jn13, 1-20. Ježiš ťa pozýva, aby si robil podobne. Čo znamená umývať si jeden druhému nohy? Ako môžeš „umyť druhému nohy“?

Modlitba

- modlitba Verím v Boha
- modlitba vlastnými slovami

- Žalm 133

Aké je dobré a milé,
keď bratia žijú pospolu.
Je to sťa vzácny olej na hlavu,
čo steká na bradu, na Áronovu bradu,
čo steká na okraj jeho rúcha.
Sťa rosa na Hermone, čo padá na vrchy sionské.
Tam Pán udeľuje požehnanie a život naveky.

- na najbližšom birmovaneckom stretnutí „umyjem priateľovi/om nohy“ – spravím konkrétny skutok lásky (pripravím si napr. nejakú zaujímavosť, informáciu, ktorá obohatí alebo prinesiem nejaký dobrý čaj, pizzu)
- malé birmovanecké agapé – zúčastním sa ho
- zamyslím sa nad dobrou vlastnosťou niekoho z môjho spoločenstva a prejavím mu za to vďačnosť

KKC 1877-1896, 1905-1927, ...

VDK

Youcat

I. b) Čo znamená spoločenstvo?

7. Hneď na začiatku tohto dokumentu je nevyhnutné objasniť, čo máme na mysli pod pojmom „spoločenstva“ (communio). Katolíci zvyknú používať spojenie – „ísť na prijímanie (communio)“ alebo „prijatť prijímanie (communio)“ na omši. (Vo viacerých jazykoch – ang., nem., poľ., atď. – sa výraz communio používa pre sväté prijímanie – pozn. prekl.) V teológii má slovo communio („koinonia“ v novozákonnej gréčtine) viac významov.

8. Keď Ježiš ohlasoval Božie kráľovstvo, vedel, že bol poslaný „hlásať evanjelium chudobným... oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu“ (porov. Lk 4, 16-20). Prostredníctvom svojich slov a skutkov vytvoril mesiášske spoločenstvo učeníkov, ktorí zakúsili, že toto Božie kráľovstvo sa k nim priblížilo v samom Ježišovi. Členovia tohto spoločenstva boli medzi sebou spojení novým spôsobom, a to vzťahom charakterizovaným láskou, slobodou a pravdou, rovnosťou a vzájomnosťou. Tí, ktorí boli povolani za vodcov, mali vykonávať svoje povolanie skrze službu. V Jánovom evanjeliu čítame, ako sa Ježiš v noci pred svojou smrťou modlí modlitbu, ktorá akoby zhrňovala jeho poslanie, „aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal“ (Jn 17, 21). Spoločenstvo nemalo byť ničím iným ako zdieľaním pravého Božieho života.

9. Ježišov mesiášsky plán však akoby stroskotal jeho smrťou na kríži. A predsa to nebol koniec príbehu. Vzkriesený Kristus premohol smrť. Tam, kde existoval hriech s celou svojou temnotou, rozdelením a strachom, tam sa teraz rozhojnila milosť so svojím

svetlom, spoločenstvom a slobodou (porov. Rim 5, 17-21). Vzkriesený ukrižovaný Kristus znovu zhromaždil svoje spoločenstvo. Putá bratstva sa prehýbili. Bol živý a budoval svoje spoločenstvo skrze ohlasované evanjelium, skrze sviatosti, osobitne cez vysluhovanie Eucharistie a službu tých, ktorým bolo zverené toto poslanie, skrze charizmy a vzájomnú lásku členov Cirkvi: „Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.“ (Sk 2, 42). Tí, ktorí nasledujú Krista –rovnako počas jeho pozemského života, no ešte viac teraz – nie sú ponechaní sami na seba. Boli zjednotení v spoločenstve s Ježišom Kristom i medzi sebou skrze mnohé putá spoločenstva, ale zvlášť skrze Eucharistiu.

10. Apoštol Pavol vo svojom Prvom liste Korint'anom uvažuje nad významom Eucharistie ako sprítomnenia, hostiny spoločenstva a obety (porov. 1 Kor 10, 16 – 22). Apoštol píše spoločenstvu, ktoré bolo obdarované mnohými darmi a službami, ale v ktorom boli aj mnohé vážne rozdelenia. Sv. Pavol ich chce priviesť späť, pretože vďaka Eucharistii sme spojení v spoločenstvo: „Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe“ (1 Kor 10, 16-17). Pavol používa pre „účasť“ slovo „spoločenstvo“. Prijímaním Eucharistie sa z mnohých členov spoločenstva stáva jedno telo, to znamená, že majú takú hlbokú účasť na Kristovom Tele a Krvi, že sa spolu stávajú Kristovým telom. Je to práve Ježiš Kristus, kto dáva zmysel a harmóniu rôznosti darov a služieb. Ľudia nepatria Kristovi takým spôsobom, ako keby boli členmi sociálneho združenia alebo korporácie, ktorú Ježiš založil, ale sú v skutočnosti cez Eucharistiu vtiahnutí do hlbokej osobnej jednoty so vzkrieseným Kristom i medzi sebou navzájom.

11. Apoštol Pavol cíti, že musí znovu evanjelizovať spoločenstvo v Korinte, aby im objasnil, čo znamená spoločenstvo. Uvádza preto prastarý opis Poslednej večere (1 Kor 11, 17 – 33), čím chce zdôrazniť, že vo veľkonočnom tajomstve – sviatostne anticipovanom pri Poslednej večeri – nachádzame genetický kód identity Cirkvi ako spoločenstva. Koniec koncov, práve Ježišova obeta seba samého skrze jeho smrť a umučenie priniesla ľudstvu spásu a spása sa môže chápať ako spoločenstvo s Kristom a tiež medzi sebou. Eucharistia nám umožňuje a pozýva nás, aby sme prežívali toto spoločenstvo v našich životoch. To zahŕňa logiku zmierenia, odpustenia a vzájomného bytia jeden pre druhého.

Veď ja som od Pána prijal, čo som vám aj odovzdal, že Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, vzdával vďaka, lámal ho a povedal: „Toto je moje telo, ktoré je pre vás; toto robte na moju pamiatku.“ Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku.“ A tak vždy, keď budete jesť tento chlieb a piť tento kalich, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde. Kto by teda jedol chlieb alebo pil Pánov kalich nehodne, previní sa proti Pánovmu telu a krvi. Nech teda človek skúma sám seba, a tak je z toho chleba a pije z kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie... A tak, bratia moji, keď sa schádzate jesť, čakajte jeden na druhého (1 Kor 11, 23-29. 33).

12. Svätý Pavol bol natoľko presvedčený o tom, že vďaka Eucharistii sme boli my a vzťahy medzi nami úplne premenené, že bol šokovaný, keď u Korint'anov zistil, že sú ľahostajní, zanedbávajú chudobných a majú všeobecný nedostatok vzájomnej lásky. Keď Pavol, zakladateľ tohto spoločenstva, hovorí o rozdeleniach v Korint'skom spoločenstve, ide tak ďaleko, že povie, že oni vlastne odsudzujú seba v tom zmysle, že svojím životom protirečia tomu, čo ohlasujú, keď slávia Eucharistiu. Eucharistia nie je morálnou povinnosťou; je v prvom rade a predovšetkým premenou, spôsobenou

Ježišom Kristom. Máme tú česť byť pozvaní do spoločenstva v Kristovi a odpovedať naším životom na jeho volanie.

13. Ako sme už spomenuli v úvode tohto dokumentu, Druhý vatikánsky koncil znovu upriamil našu pozornosť na to, aká dôležitá je téma spoločenstva. Spoločenstvo medzi veriacimi v Kristovi je založené na zdieľaní svätých vecí. Existuje spoločenstvo vo viere, spoločenstvo sviatostí, spoločenstvo chariziem, no predovšetkým spoločenstvo lásky. Spoločenstvo sa rozširuje na zdieľanie duchovných i materiálnych dobier. Naše spoločenstvo nie je ohraničené len na ľudí na zemi, ale je to tiež spoločenstvo s tými, ktorí nás predišli a zvlášť so svätými.

14. Téma spoločenstva bola tiež predmetom dialógu medzi cirkvami. Anglikánsko-rímskokatolícka medzinárodná komisia (ďalej len ARCIC) vypracovala nasledujúci opis pojmu spoločenstva:

Jednota s Bohom v Kristovi Ježišovi skrze Ducha je srdcom kresťanskej koinonie. Spomedzi mnohých spôsobov užívania pojmu koinonia na rozličných miestach Nového zákona sa sústredíme na to, čo znamená vzťah medzi osobami vychádzajúci z ich účasti na jednej a tej istej skutočnosti (porov. 1 Jn 1, 3). Boží Syn vzal na seba našu ľudskú prirodzenosť a zoslal nám svojho Ducha, ktorý nás opravdivo robí členmi Kristovho tela, takže sme schopní volať Boha ‚Abba, Otče‘ (Rim 8, 15; Gal 4, 6). Navyše, skrze toho istého Ducha Svätého sa stávame členmi toho istého Kristovho tela a adoptívnymi deťmi toho istého Otca a sme tiež navzájom spojení v úplne novom vzťahu. Koinonia medzi nami je určená našou koinoniou s Bohom v Kristovi. To je tajomstvo Cirkvi... Skrze Eucharistiu sú všetci pokrstení privádzaní do spoločenstva s Bohom – zdrojom koinonie. On je ten, ktorý zničil ‚múry rozdelenia‘ ľudstva (Ef 2, 14); on zomrel, aby zjednotil všetky Božie deti svojho Otca (porov. Jn 11, 52; 17, 20 nn).⁵

15. Život spoločenstva pre nás už začal tu na zemi, a to spôsobmi spomenutými vyššie, ale ešte nie je završený, kým nenastanú nové nebo a nová zem, ako prisľúbil Ježiš Kristus. Eucharistia je predzvesťou a prisľubom nového neba a novej zeme, kde život spoločenstva nikdy neskončí. Záverečné zvolanie Písma je „Amen! Príd, Pane Ježišu!“ (Zjv 22, 20). Eucharistia nás v spoločenstve medzi sebou zameriava na túto budúcnosť, nie však ako na hrozbu, ale ako na lákavú ponuku. Vo svete, ktorý je príliš ustarostený o prítomnosť, nás Eucharistia pozýva, aby sme v nádeji otvorili naše srdcia pre budúcnosť, ktorú nám Boh prisľúbil. Skrze Eucharistiu anticipujeme túto novú budúcnosť v slovách a úkonoch, takže ono budúce spoločenstvo už môže byť naštepené na toto prítomné a už teraz môžeme okúsiť a prežívať to, čím sa ešte len staneme.

I. c) Význam témy

16. Téma spoločenstva sa prihovára ak jadrú našej identity a poslania zvlášť v čase, keď došlo k zásadným zmenám v podobách komunikácie a ľudských vzťahov. Viaceré tradičné interpersonálne siete a sociálne väzby sa vytratili; tým viac je preto potrebné nájsť nové modely vzťahov na regionálnej, národnej i globálnej úrovni. To prináša otázku, akým spôsobom vyjadruje Cirkev svoj vlastný život spoločenstva.

17. V Božom pláne je Cirkev znakom a nástrojom pre zjednotenie ľudí s Bohom a medzi sebou.⁶ Ako napísal Tertulián, jeden zo spisovateľov prvotnej Cirkvi, „sám kresťan nie je žiaden kresťan“. V Eucharistii objavujeme genetický kód spoločenstva, ktorý spočíva

v samotnom jadre identity Cirkvi. Práve pri meditácii o význame eucharistického spoločenstva si uvedomujeme, že narušenie spoločenstva Kristovho tela zasahuje jadro evanjelizačného poslania Cirkvi. Schopnosť Cirkvi zintenzívniť svoj hlas v spoločnosti je vážne narušená, pretože sa ukázali jej vlastné chyby v živote spoločenstva, pričom mnohých pohoršili, či už to boli prejavy náboženského fanatizmu, bolestivé zneužitie autority, inštitucionalizmus alebo mentalita odsudzovania. Všetky tieto skutočnosti vyzývajú k neustálej vnímavosti na význam spoločenstva s Kristom i medzi sebou, a to vo všetkých aspektoch života. Zvlášť musíme nájsť nové spôsoby života spoločenstva pre mladých ľudí žijúcich v západnom svete, ktorý často popiera hodnovernosť viery. V súčasnosti platí oveľa viac ako v minulosti, že veľkou výzvou dneška je „urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva“, so všetkým, čo to prináša pre inštitucionálnu reformu.⁷ Aby všetci jedno boli, aby svet uveril (porov. Jn 17, 21).

Eucharistia - spoločenstvo s Kristom i medzi sebou